

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. Š., IČO X**
sídlem K. 986/2, X O.
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 1056/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2018, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 2. 10. 2018, č. j. X.
- 2. Magistrát citovaným rozhodnutím uznal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla zn. SEAT, RZ X (dále jen „vozidlo“), podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, protože nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
- 3. Přestupku se řidič vozidla dopustil tím, že dne 24. 10. 2017 v době od 12.55 h do 13.10 h v obci Olomouc na ulici Wellnerova vozidlem neoprávněně stál v úseku platnosti

vodorovného dopravního značení V 12c – žlutá čára souvislá – zákaz zastavení. Toto jednání řidiče vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

4. Magistrát uložil žalobci za přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč a paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč.
5. **Žalobce v žalobě** namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, absenci materiálního znaku a jeho vypořádání, absenci podmínek pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla, nehodnocení důkazů a nezákonné určení výše pokuty.
6. Žalovaný nevypořádal odvolací námitku, že se magistrát nezabýval materiálním znakem přestupku provozovatele, ani tuto námitku v rekapitulaci nezmínil.
7. Žalobce označil řidiče vozidla a ten se k přestupku přiznal v podaném vysvětlení. Magistrát proto nebyl oprávněn odložit věc přestupku a zahajovat řízení s provozovatelem vozidla. Žalovaný se touto odvolací námitkou nezabýval.
8. Magistrát žalobci neoznámil, kdy bude provádět dokazování a v jeho rozhodnutí chybí úvahy o hodnocení důkazů, úřední záznam nemůže být důkazem. Žalovaný na tyto odvolací námítky nereagoval.
9. Magistrát při ukládání pokuty nepřihlédl k zákonným kritériím a neuvedl povahu, závažnost a nebezpečnost jednání provozovatele vozidla a hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností. Magistrát si protirečl tvrzením, že vozidlo ztěžovalo průjezd ostatních vozidel a současně tvrzením, že jednáním řidiče nedošlo k bezprostřednímu ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu.
10. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na rozhodnutí o odvolání, které se s odvolacími námitkami vypořádalo.
11. **Žalobce v replice** setrval na žalobních bodech a své argumentaci.
12. **Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
13. Soud zjistil ve vztahu k souzené věci **ze správního spisu** z oznámení přestupku Městské policie Olomouc (dále jen „policie“) jeho spáchání tak, jak je popsáno výše. Z první fotografie je zjevné, že vozidlo stálo podél chodníku lemovaného souvislou žlutou vodorovnou dopravní značkou zakazující zastavení. Na fotografii je vidět vozidlo zezadu a ze strany řidiče, celá část ulice a v pozadí park. Na druhé fotografii je zobrazeno vozidlo zepředu, vodorovná dopravní značka a chodník.
14. Na výzvu magistrátu k úhradě 300 Kč žalobce sdělil, že s vozidlem zastavil R. B., bytem M. n. 40, N. Magistrát vyzval tuto osobu k úhradě určené částky 300 Kč a výzva se mu vrátila, protože nebyla vyzvednuta v úložní době s poznámkou, že adresát má trvalý pobyt na adrese Městského úřadu Náchod.
15. Nato magistrát zaslal výzvu do datové schránky a R. B. písemně magistrátu sdělil, že s vozidlem stál na uvedeném místě on. Poté dopisem magistrát vyzval opětovně žalobce k úhradě určené částky (po marném uplynutí lhůty podle předchozí výzvy).

16. K výzvě dožádaného Městského úřadu Náchod pan R. B. tomuto úřadu zaslal písemné „podání vysvětlení: *Tímto se omlouvám, z podání vysvětlení dne 25. 4. 2018 z důvodu pracovního pobytu v zahraničí. K samotným věcem uvádím, že jsem na místě vozidlo ponechal já*“.
17. Magistrát dne 8. 1. 2018 zaslal označenému řidiči R. B. výzvu, aby uhradil určenou částku 300 Kč. Magistrát uvedl, že částku určil podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Magistrát žalobce poučil, že jestli částku uhradí po stanoveném datu splatnosti, vrátí mu ji a zahájí proti řidiči řízení o přestupku. Pokud řidič částku zaplatí, magistrát věc přestupku odloží. Jestliže řidič částku neuhradí, magistrát bude pokračovat v šetření a předvolal řidiče na 29. 1. 2018. Magistrát výzvu nejdříve zaslal poštou na adresu Městského úřadu Náchod, i když věděl, že řidič má datovou schránku a že má adresu trvalého pobytu na adrese městského úřadu. Magistrát výzvu doručil řidiči do datové schránky dne 10. 1. 2018.
18. R. B. opětovně magistrátu sdělil, že s vozidlem v uvedeném místě stál on.
19. Magistrát dne 2. 2. 2018 zaslal žalobci „informaci ke sdělení“. Magistrát popsal, že výzva řidiči k zaplacení určené částky se vrátila jako nedoručená, a na výzvu doručenou do datové schránky řidič potvrdil podání vysvětlení žalobce. Magistrát uvedl, že „splatnost určené částky vypršela 26. 1. 2018 a dodnes není zaplacená. Můžu nad rámec poslat panu B. opět výzvu k zaplacení určené částky. Pokud máte na pana B. kontakt, vyzvěte ho prosím k zaplacení pokuty. Pokud pokuta nebude zaplacená, budu tento případ opět řešit s Vámi jako s provozovatelem“.
20. Magistrát věc přestupku řidiče dne 10. 7. 2018 usnesením odložil a příkazem uznal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla a uložil mu pokutu 1 500 Kč. K jednání o přestupku dne 18. 9. 2018 se žalobce nedostavil.
21. **Magistrát v rozhodnutí o přestupku** ze dne 2. 10. 2018 popsal podrobně správní řízení a uvážil, že strážníci nemají na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Magistrát proto hodnotil jejich pozorování a zjištění jako věrohodná, nezaujatá a nezkreslená a z těchto skutkových zjištění vycházel. Na fotodokumentaci je vidět vozidlo, které stojí u kraje komunikace opatřené obrubníkem, na jehož okraji je vyznačena žlutá čára souvislá, která je dostatečně viditelná a zřejmá pro všechny účastníky silničního provozu. Magistrát lustrací zjistil, že R. B. není držitelem žádné skupiny řidičského oprávnění.
22. K doznání R. B., že v předmětný čas zastavil v popsaném místě vozidlem on, magistrát uvedl, že jsou mu známy další případy posuzované magistrátem, kde šlo o stání v místě, kde je to zákonem zakázáno, a odlišní provozovatelé vozidel uváděli jako osobu, které svěřili vozidlo, R. B. Ten se po výzvách k věcem vyjadřoval a po sdělení, že nemá řidičské oprávnění, již nekomunikoval a k podání vysvětlení se nedostavil z důvodu údajného pobytu v zahraničí. Magistrát proto shledal přiznání R. B. jako účelové a nepravdivé.
23. Magistrát shledal, že shromážděné důkazy odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu.
24. Magistrát při určení druhu správního trestu a jeho výměry hodnotil okolnosti podle § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Magistrát přihlédl „ke smyslu a pozici“ správního trestání, k závažnosti přestupku, způsobu jeho spáchání, následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Magistrát hodnotil míru

společenské nebezpečnosti přestupku. Provozovatel odpovídá za přestupek spočívající v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Magistrát přihlédl zejména k závažnosti porušení pravidel provozu a povinností řidiče, které řidič nerespektoval, zejména k tomu, že vozidlo svým umístěním ztěžovalo průjezd jiných vozidel, a to v průběhu obecně běžné pracovní doby, kdy lze očekávat zvýšený provoz vozidel včetně vozidel zásobovacích pro obchodní jednotky umístěné v sousedním domě na adrese Wellnerova 1. K reálným možnostem a následkům magistrát konstatoval, že se jednalo o méně závažné porušení pravidel, neboť jednáním neznámého řidiče nedošlo k bezprostřednímu ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, což magistrát hodnotil jako polehčující okolnost. Magistrát přihlédl jako k přitěžující okolnosti, že označený řidič se objevuje v řízeních o přestupcích u magistrátu opakovaně a záměrně za řidiče uvádí osobu bez řidičského oprávnění, kterou nelze osobně kontaktovat.

25. **Žalobce v odvolání** uvedl téměř totožné námitky jako v žalobě.
26. **Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání** ztotožnil se skutkovými zjištěními a skutkovými a právními závěry magistrátu ohledně postupu při odložení věci přestupku řidiče a zahájení a provedení řízení s provozovatelem vozidla. I podle žalovaného nedošlo „k nepochybnému ustanovení řidiče vozidla“ a nezbytné kroky magistrátu k jeho zjištění byly podle žalovaného dostačující. Odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní. Magistrát se všemi důkazy zabýval při ústním jednání a v napadeném rozhodnutí tak, že není třeba dalších úkonů. K námitce nezákonnosti výzvy provozovateli žalovaný uvedl, že „je vyvrácena ustanovením § 125h odst. 1 písm. a) až c) zákona o silničním provozu“. Žalovaný shledal jako lichou námitku proti výši pokuty, protože „pokuta byla uložena podle § 125f odst. 4 s přihlédnutím k § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu provozovateli ve smyslu § 37 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“
27. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
28. Soud **neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné**. Rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného tvoří dohromady jeden celek, proto v daném případě postačuje, když je námitka vypořádána v jednom z nich (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2011, č. j. 2 Afs 132/2009-275, a ze dne 29. 8. 2012, č. j. 4 Ads 114/2011-105).
29. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje soud na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán nebo soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci; proč považoval námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud nebo správní orgán opomněl přezkoumat některou (ze včas) uplatněných námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí soudu nebo správního orgánu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud nebo správní orgán rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí jiné vnitřní

rozpory. Dle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02) je jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, i povinnost soudů své rozsudky (a obdobně správní orgány svá rozhodnutí) řádně odůvodnit (ve správním soudnictví srov. § 54 odst. 2 s. ř. s.; ve správním řízení § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Z odůvodnění tak musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

30. V posuzovaném případě se k materiální stránce přestupku provozovatele vyjádřil magistrát na straně 4 svého rozhodnutí, a k tomu nad rámec dodal úvahy o materiální stránce přestupku řidiče; k dokazování své úvahy magistrát uvedl na stranách 2 a 3 a žalovaný na stranách 4 až 5 svých rozhodnutí; úvahy k odložení věci přestupku řidiče a zahájení a provedení řízení o přestupku provozovatele vozidla magistrát popsal na stranách 2 a 3 a žalovaný na stranách 4 až 6 svých rozhodnutí; úvahy týkající se pokuty magistrát uvedl na straně 4 a žalovaný na stranách 5 a 6 svých rozhodnutí. Byť se jednalo u magistrátu, a zejména žalovaného, ve vztahu k odvolacím námitkám o velmi stručné vyjádření, rozhodovací důvody jsou v posuzované věci z rozhodnutí jako celku zjevné a přiléhavé. Rozhodnutí městského úřadu a žalovaného tvoří jeden celek, proto stačí, když se v posuzované věci vyjádřil jeden z nich.
31. Podle soudu **materiální znak přestupku žalobce jako provozovatele vozidla** nechyběl.
32. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky *je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
33. Zásadně platí, že existence společenské nebezpečnosti určitého jednání vyplývá již ze skutečnosti, že zákonodárce dané jednání kvalifikoval jako jednání protizákonné. Ve výjimečných případech, a to zejména s ohledem na mimořádné skutkové okolnosti, pak může být zjištěno, že jednání, které formální znaky protizákonného jednání naplňuje, nemusí představovat jednání společensky škodlivé. V daném případě však žádné mimořádné skutkové okolnosti, které by k danému závěru teoreticky mohly vést, zjištěny nebyly a žalobce existenci takových okolností ani netvrdí. Žalobce totiž vůbec nezpochybnil, že vozidlo v uvedenou dobu na uvedeném místě stálo a že je to jeho vozidlo, jinými slovy, žalobce fakticky nepopíral spáchání přestupku provozovatele vozidla.
34. Chráněným zájmem zde je zejména organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. K naplnění materiální stránky přestupku přitom postačí i jen ohrožení chráněného zájmu.
35. Pokud magistrát v odůvodnění napadeného rozsudku i nad rámec nezbytného odůvodnění pojednal o materiální stránce přestupku řidiče, nemohl tím bez dalšího zatížit své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, protože tímto postupem nemohl být žalobce žádným způsobem zkrácen na svých právech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 As 272/2018-37).
36. Přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). Pokud v řízení nevyšlo najevo nic, z čehož by

vyplývala nulová škodlivost jednání provozovatele a řidiče, a neporušení veřejného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, pak podle názoru krajského soudu postačí k naplnění materiální stránky přestupku to, že naplnil znaky typového jednání, které je označeno za přestupek, tedy formální stránku.

37. Pro úplnost soud dodává, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je výrazem jeho širší odpovědnosti jako vlastníka vozidla, respektive osoby, která vozidlo se souhlasem jeho vlastníka provozuje. Zákon může stanovit provozovateli vozidla povinnosti k zajištění účinné regulace silničního provozu, kterou si vyžaduje masivní využívání motorových vozidel, s nímž jsou přirozeně spojena některá nebezpečí pro životy, zdraví a majetek lidí. Každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo, si musí být těchto povinností vědom (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, č. 116/2008 Sb.).
38. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že nebyly splněny **podmínky zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla**. Soud se zcela ztotožnil se závěry správních orgánů.
39. Dle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno*. Uvedené ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
40. K této právní úpravě se Nejvyšší správní soud vyjádřil opakovaně, např. v rozsudku sp. zn. 8 As 110/2015, ve kterém uvedl, že by šlo *proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku*. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit... *pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu dle § 60 odst. 1, věty za středníkem, zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*. Shodně se Nejvyšší správní soud vyjádřil také v rozsudcích ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, a ze dne 29. 3. 2016, č. j. 2 As 7/2016-30.
41. Při aplikaci výše uvedeného závěru na nyní posuzovanou věc je zřejmé, že magistrát nezbytné kroky ke zjištění osoby pachatele přestupku učinil. Magistrát vyzval žalobce dle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu k označení totožnosti řidiče. Ten označil osobu, která se sice ke spáchání přestupku řidiče přiznala, avšak k jednání se nedostavila údajně z důvodu pobytu v zahraničí (aby poskytla podrobnější vysvětlení), neměla řidičské

oprávnění žádné skupiny a současně byla uváděna jinými provozovateli vozidel opakovaně jako řidič vozidla v době spáchání přestupků.

42. Bylo by v rozporu s účelem úpravy přestupku provozovatele vozidla vyžadovat po magistrátu činění dalších kroků ke zjištění pachatele přestupku. Magistrát postupoval proto správně, když následně dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky v řízení o přestupku věc odložil a žalobci doručil příkaz.
43. K nesouhlasu žalobce s tvrzením správních orgánů obou stupňů, že oznámení jména řidiče je účelové, je nutné dodat, že tento závěr není činěn ani bez logiky, ani bez důkazů. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2017, č. j. 9 As 271/2016-41, který obdobnou situaci - s jiným řidičem, ale stejnou procesní taktikou - již posuzoval se stejnými závěry a který potvrdil názor Krajského soudu v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 21. 9. 2016, č. j. 10 A 30/2016-46, že *tato úvaha je opřena o několik rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Plzni, kde společnost F. C., s. r. o., vždy jedná stejným způsobem, tzn. uvádí jako řidiče vozidel různých žalobců osoby nekontaktní, fiktivní či osoby s místem pobytu v zahraničí. K tomu Krajský soud v Českých Budějovicích doplnil, že jsou mu z úřední činnosti známa nejméně čtyři další řízení vedená u krajského soudu se shodným zástupcem stěžovatelů, ve kterých byl jako řidič vždy označen pan Y. L. Spíše než o označení skutečného řidiče se tedy jedná o opakovaně uplatňovanou procesní taktiku společnosti F. C., s. r. o.*
44. V nyní posuzovaném případě jde obdobně o sdělení jména řidiče R. B., jehož totožnost je známa soudu z věci sp. zn. 72 A 6/2019, kde jsou citovány značky dalších dvou věcí magistrátu se stejným „řidičem“. Soud se shoduje vzhledem k výše uvedenému se správními orgány v závěru, že jde o účelové označování řidiče. Námitky napadající nezahájení řízení o přestupku jsou proto nedůvodné.
45. Jako neopodstatněnou shledal soud i **námítku o „nehodnocení důkazů“**.
46. Žalobce se mylí v tom, že dokazování proběhlo pouze na základě jednoho nepřípustného důkazu, a to oznámení přestupku. Stěžejní pro skutková zjištění a závěr byly dvě výstižné fotografie, popsané v bodě 13, které byly zcela v souladu s úředním záznamem policie i oznámením přestupku coby podklady rozhodnutí. Důkazy ve věci byly i další listiny, které magistrát vyjmenoval v rozhodnutí o přestupku a žalovaný v rozhodnutí o odvolání, tj. výpis z registru vozidel, karta vozidla, sdělení provozovatele vozidla o řidiči, sdělení údajného řidiče R. B. a výpis z registru obyvatel R. B. s adresou trvalého pobytu na Městském úřadě Náchod.
47. Soud nepřisvědčil ani žalobní **námítce, že magistrát pokutu určil nezákonně**, protože magistrát zejména nepřihlédl k zákonným kritériím, neuvedl povahu a závažnost přestupku provozovatele, jak hodnotil polehčující a přitěžující okolnosti a jak hodnotil míru škodlivosti jednání žalobce; navíc nebylo jasné, jestli vozidlo ztěžovalo průjezd nebo nikoliv (rozhodnutí si protiřečí).
48. Soud především poukazuje na to, že magistrát stanovil výši pokuty v nejnižší možné výši z rozpětí 1 500 až 2 500 Kč podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. V případě pokuty v nejnižší možné výši stěží mohlo dojít v daném případě s ohledem na všechny okolnosti věci k vybočení z mezí správního uvážení, které jsou dány zákonnými kritérii při ukládání pokuty, a také podle soudu k takovému vybočení nedošlo.

Premisy úsudku byly zjištěny zákonným způsobem a jsou v souladu s pravidly logického usuzování.

49. Magistrát stanovení výše pokuty přiléhavě individualizoval, a to zejména uvedením úvahy o omezeném průjezdu vozidel (umístění žluté čáry souvislé v daném místě u obchodů a provozoven bylo zcela pochopitelné), „obecně běžné pracovní době“ (přestupek byl spáchán v 12.55 h a 24. 10. 2017 bylo úterý). Podle soudu není nepřezkoumatelná úvaha magistrátu, že průjezd byl ztížen, avšak nedošlo k bezprostřednímu ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Jinými slovy, vozidlo zde tvořilo překážku provozu, avšak nedošlo ke konkrétní situaci, kdy by nemohlo projet či zastavit vozidlo například integrovaného záchranného systému apod.
50. Není také pravdou, že magistrát nevysvětlil, jaké ve věci shledal polehčující a přítěžující okolnosti. Magistrát uvedl jako polehčující okolnost, že nedošlo k reálnému ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu a jako přítěžující okolnost naopak shledal, že žalobce označil účelově jako řidiče osobu bez řidičského oprávnění, kterou „nelze ze strany správního orgánu osobně kontaktovat“ a která je označována u magistrátu jako pachatel přestupků opakovaně různými provozovateli vozidel.
51. Soud se s odůvodněním magistrátu ztotožnil a vzal v potaz, že označený řidič neposkytuje potřebnou součinnost a nedostavuje se opakovaně k jednání a podání řádného a důvěryhodného vysvětlení, jak vyplynulo u zdejšího soudu i z věci sp. zn. 72 A 6/2019.
52. Žalobce dále namítal nezákonnost výzvy k zaplacení určené částky R. B., který sdělil, že vozidlo v dané době řídil. Stejně nezákonná byla výzva magistrátu provozovateli vozidla, aby přiměl řidiče uhradit určenou částku.
53. Soud dává za pravdu žalobci v tom, že výzvu k úhradě určené částky zaslaná R. B. jako domnělému řidiči vozidla, magistrát vydal bez právního podkladu. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu lze takovou výzvu zaslat pouze provozovateli vozidla, nikoli řidiči. Taktéž donucování provozovatele vozidla, aby zajistil úhradu určené částky od řidiče, nemá podklad v žádném zákonném ustanovení. Obě citované výzvy byly nulitní a šlo o vady řízení, které však neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Šlo o nicotné akty, které nevyvolaly žádné právní účinky, protože zde zcela chyběl právní podklad pro jejich vydání; jejich vydáním došlo ke zneužití pravomoci magistrátu a porušení § 2 odst. 2 správního řádu (podle kterého správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena) a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví) a čl. 2 odst. 3 Ústavy (státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon). Je třeba, aby citované výzvy z úřední povinnosti zrušil správní orgán. Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotnost zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal, a to kdykoliv; jestliže správní orgán dojde k závěru, že jiný správní orgán učinil úkon, který je nicotným rozhodnutím, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k prohlášení nicotnosti.
54. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil

55. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 28. května 2020

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně